

Jeg troer, at der er stor Trang til netop med Hensyn til den kommunale Bæftatning for det første at faae Hartfornsbæftatningen faaet fast, efterfom Hartfornet ikke længere er en videre fornufftig Maaleftof for Afgifter til Communen, deels fordi Hartfornet ikke mere ikke engang for Landeiendomme er nogen nøiagtig Stattermaaleftof, og deels fordi Landcommunernes Beboere ingenlunde nu fom i Fortiden, i det Mindfte i meget betydelige Egne af Landet, faa at fige alle bæftaae af Agerbrugere. Men dernæft troer jeg ogsaa, at det er paatrængende at faae den Bæftatning, der allerede er i Virksomhed i Communerne ved Siden af Hartfornsbæftatningen, reguleret efter nogenlunde fafte Regler, fordi det, efterhaanden fom den bliver af større Betydning, er uholdbart at lade den vedblive paa den gamle Maade, fom er den, at man faa at fige paaligner blot efter et Skjon, hvis Rigtighed man flet ikke tilftrekkelig prøver eller klarer fig. Herved vil utvivlsomt snart fremfalde det Forhold, at, efterhaanden fom Skattebyrden til Communen ftiger, vil der blandt mange Skatteydere, fom virkelig forvrettes eller dog troe fig forvrettede, komme stor Utilfredshed tilftede. Jeg mener altsaa, at selv uden Hensyn til, at det maa være ønffeligt for Statsbæftatningens Skyld at komme til en mere regelmæssig Ordning af Communalbæftatningen, er det i samme Grad ønffeligt for selve Communalbæftatningens Skyld, og man vil da tillige kunne tilvetebringe et System, hvormed de væsentligfte af de Ulemper, fom uadffkillelig ere forbundne med dette Lovforslags Grundvold, undgaaes. Naar man vil omdanne den gode gamle Formues- og Leilighedsbæftatning og give faftere Regler for den, vil man kunne lade Communalbestyrelsen være Skattecommiffion ved Statsbæftatningen og derved komme hørt fra alle de Ulemper, fom jeg allerede tilftrekkelig har paavift ligge i det forelagte Lovforslag, faavel naar vi betragte Communalbestyrelsens Stilling, fom naar vi nærmest dvæle ved

Skattecommiffionernes Sammenfætning og Virksomhed. Man kunde da bæftatte faaledes, at man lod Formuen være en Bæftatningsgenstand for fig, og idet man bæftattede al Formue, kunde man ramme alle Personer, fom uden Hensyn til personligt Arbejde ere i Besiddelse af Tilværelseemidler gjennem deres Formue, og fom fornufftigvis kunne yde Noget af denne Formues Dverffud haade til Staten og til Communen, selv om deres Indtægt, — det er Lediggængerne, fom det ærede Medlem (Sylv. Jørgensen) nyligt omtalte — ikke efter Indkomsskæftatningens Grundfætninger alene naaer faa høit op, at man kan ramme dem eller i hvert Fald ramme dem tilftrekkelig. Naar man dernæft giver fafte Regler for Indtægtsbæftatningen, kan man ogsaa, netop fordi man tillige har Formuesbæftatningen ved at indrømme et vist Fradrag — muligt det samme eller et noget større end det, den høttærede Finantsminister har foreslaaet i denne Lov — naae et fornufftigt Refultat, samtidig med at man undgaaer alle de Ulemper, fom jeg forøvrigt ikke troer ere tilftede ved en moderat ftigende Scala, men fom fra flere ærede Herrers Side altid ere fremhævede, faasnart jeg eller Andre have bragt Forslag i den Retning paa Bane; thi ved den særlige Formuesbæftatning komme de store Indtægter, fom det ifær kommer an paa at ramme i et større Forhold end de middelmaadige Indtægter, i Virkelighed til at bæere mere end disse. De meget store Indtægter hidrøre nemlig enten ganffe eller tildeels fra en tilftedeværende større Formue, der da faaer en forøget Bæftatning igjennem Formueskatten, eller de ftamme fra Bedrifter, der i det Hele give en faa usffker Indtægt, at man nok kan finde fig i, at Indtægten af dem, naar den i enkelte Aar er meget stor, ikke bliver bæftattet fuldt ud, fordi samme Bedrift maaffee ad Aare giver ingen eller ialfald kun en ringe Indtægt, ja af og til endogfaa Tab. Man vil fremdeles kunne undgaae den Ulempe, fom er forbunden med at give fafte Regler for Lempelser efter, hvad man kalder Leilig-